

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

16.Bf.183/2022/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten 2022. év szeptember hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 21.B.399/2021/59. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított cselekményt a Btk. 160. § (1) bekezdés (2) bekezdés c) pont szerint minősíti.

A szabadságvesztés tartamát 9 (kilenc) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 9 (kilenc) évre súlyosítja.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház.

A vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott által 2021. május 15. napjától 2022. március 9. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításánál egynapi szabadságvesztésnek 5 (öt) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A bűnjeleket a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj.3400-I/94/2022. szám alatt kezeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől 2022. június 26. napjáig büntügyi felügyeletben, míg 2022. június 27. napjától a másodfokú ítélet meghozataláig letartóztatásban töltött időt is beszámítani rendeli. Egynapi szabadságvesztésnek 5 (öt) nap büntügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék 2022. március 9. napján kihirdetett 21.B.399/2021/59. számú ítéletével Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének a kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés]. Ezért, öt hat év hat hónap szabadságvesztésre és hat év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban és a büntügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte, a beszámítás mértékének a meghatározása mellett. A bűnjelek lefoglalását megszüntette, azokat részben kiadni rendelte a sértettnek, illetve a vádlottnak, részben a megsemmisítésüket rendelte el. A vádlottat ötszáznegyvenhétezer-hatszáztizennégy forint büntügyi költség megfizetésére kötelezte.

[2] Az ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, míg a vádlott és a védő „teljeskörű” fellebbezést jelentett be.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.89/2022/14. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a szabadságvesztés és a mellékbüntetés tartamának a felemelését, a tényállás pontosítását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[4] A védelmi fellebbezéseket alaptalannak értékelte.

[5] Rögzítette a teljeskörű másodfokú felülbírálat szükségességét [Be. 590. § (1) és (2) bekezdés].

[6] Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását indítványozta.

[7] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. A törvényszék „túlnyomórészt” megalapozott ítéletet hozott. A tényállás és az alapul fekvő, elfogadott bizonyítékok ítéletben írt tartalmának pontosítását azonban szükségesnek tartotta a maradandó fogyatékoság, illetve a súlyos egészségromlás elmaradásának előfeltételei tekintetében a kiegészítő orvosszakértői vélemény és az ítélet más ponton rögzített tartalma alapján [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont] (elsőfokú ítélet 4. oldal első bekezdés, 10. oldal utolsó és 11. oldal első bekezdése).

[8] Leszögezte, hogy e szükséges kiegészítésen túlmenően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban is [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés]. Úgy értékelte, hogy a felmentést célzó védelmi fellebbezések olyan bizonyítékok mérlegelését támadják, amelyek tekintetében a tényállás megalapozott, ezért a megváltoztatására nincs eljárásjogi lehetőség. Emiatt a jogorvoslatok a bűnösség körében sem eredményezhetnek az elsőfokú ítéletben megállapítottól eltérő következtetést.

[9] Ebben az átiratában a cselekmény minősítését törvényesnek tekintette.

[10] A szankció súlyosítását célzó jogorvoslatának az indokaként arra hivatkozott, hogy a kiszabott büntetés nagysága nem alkalmas kellő mértékű egyéni és társadalmi visszatartó hatás kifejtésére. Súlyosabb büntetés kiszabását a vádlott személyében megnyilvánuló társadalomra veszélyesség, a cselekmény tárgyi súlya és annak megítéléséről a társadalomnak adott üzenet is indokoltá teszi. Véleménye szerint a büntetési tételkeret középmértékétől lényegesen elmaradó tartamú szabadságvesztés alkalmazását magyarázó körülmény nem állapítható meg. Nem tekinthető ilyennek, hogy a vádlott négy gyermeket nevel, mert ez, sem jelen ügyben sem azt megelőzően nem tartotta vissza bűncselekmény elkövetésétől. Nincs lényeges enyhítő hatása a cselekmény kísérleti stádiumának sem, mert a súlyosabb eredmény elmaradása csak a véletlenül múltott. Egyes tények elismerése azért nem lehet enyhítő, mert a cselekmény miatti bűnösségét a vádlott már nem ismerte el, ezért a megbánása sem állapítható meg. Megromlott egészségi állapota részben saját „egészségrontó” tevékenységének is a következménye. Értékelendőnek tartotta azt is, hogy a vádlott olyan eljárás hatálya alatt követte el a bűncselekményt, melyben – a később jogerőre emelkedett ítélet szerint – földre került nőt bántalmazott. Véleménye szerint az előbbiek miatt a vádlottal szemben érdemben csak súlyosító körülmények jelentkeztek, amely a büntetések súlyosítását teszi szükségessé.

[11] A védő nem adta írásbeli indokát a fellebbezésének.

[12] Ezzel elmulasztotta a jogorvoslat indokolásával kapcsolatos perrendi kötelezettségének teljesítését [Be. 584. § (6) bekezdés]

[13] A fellebbezések joghatályosak.

[14] A másodfokú bíróság az ügyet nyilvános ülésre tűzte ki [Be. 559. § (1) bekezdés].

[15] A fellebbezés elintézésének az előkészítése során végzéssel megállapította, hogy a vádlott cselekménye az elsőfokú bíróság által megállapított minősítéstől eltérően a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pont I. fordulata szerint – vagyis aljas indokból elkövetett emberölés kísérletének – is minősülhet (16.Bf.183/2022/7.).

[16] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.89/2022/22. számú átiratában a cselekmény minősítésével kapcsolatos álláspontját módosította. A vádlott cselekményét aljas indokból elkövetett emberölés bűntette kísérleteként nevezte, illetve Btk. 160. § (1) bekezdés (2) bekezdés c) pont szerint jelölte meg. Ezzel kapcsolatban arra mutatott rá, hogy a minősítésváltoztatás az elkövetés indokának két sajátossága is – a garázda indok, vagyis a sértettel szembeni jelentéktelen okból történő fellépés, illetve a más bűncselekmény (testi sértés) felfedezésének a megghiúsítására irányuló törekvés – szükségessé teszi. Kiemelte továbbá, hogy a súlyosabb minősítés is nyomatékallyal indokolja a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását.

[17] A másodfokú nyilvános ülésen a védő az elsőfokon elmondott védői perbeszéd lényegi elemeire utalt. Így kiemelte, hogy az elkövetés idején a járvány és az azzal kapcsolatos intézkedések miatt általános volt a feszültség. Arra hivatkozott, hogy „az igazságügyi orvosszakértői vélemény és az egyéb okirati bizonyítékok is cáfolják”, hogy a vádlott szándéka az ölésre irányult volna. Ennek megfelelően tévesnek értékelte a vádlott cselekményének a minősítését. A büntetéskiszabás körében nyomatékallyal kérte értékelni, hogy a vádlott négy kiskorú gyermeke eltartásáról gondoskodik.

[18] A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott felszólalásában megismételte védekezését, hogy a sértett nyakát nem állt szándékában megsebesíteni, a kést csak ijesztésül helyezte „lefogott” – vagyis a testbe történő behatolásra alkalmatlan pengével – a sértett nyakához, melybe valószínűsíthetően a sértett belemozdult. A sértett fejének megütése után, a villamos ajtók bezáródása miatt pánikba esett, ezért nem mérlegelte a tettét. A sértett felé újból bocsánatkérését és a sérülés miatti sajnálkozását fejezte ki. Olyan büntetés kiszabását kérte, amely lehetővé teszi, hogy minél előbb nevelhesse a gyermekeit.

[19] Utolsó szó jogán az eljárás nevelő hatását, bizonyos mértékű, de az alkalmazottnál enyhébb büntetés helytállóságát, és családja fontosságát hangsúlyozta.

[20] Az ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[21] A vádlott és a védő fellebbezése alaptalan.

[22] A másodfokú bíróság - ha e törvény kivételt nem tesz - a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja. A teljes körű felülbírálat

kiterjed az ítélet megalapozottságának, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseinek, valamint az indokolás helyességének és az eljárási szabályok megtartásának az ellenőrzésére [Be. 590. § (1) és (2) bekezdés].

[23] Az eljárási törvény korlátozza a felülbírálat körét, ha a fellebbezés, illetve a fellebbezések az ítéletnek csak bizonyos, meghatározott rendelkezéseit támadják [Be. 590. § (3) bekezdés]. Ha azonban, ugyanazon bűncselekmény vonatkozásában több fellebbezésre jogosult jelentett be fellebbezést, és legalább egy fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezését sérelmezi, a felülbírálat az általános szabályok szerint, teljeskörű [Be. 590. § (10) bekezdés].

[24] Jelen esetben az ügyészi fellebbezés kizárólag az alkalmazott büntetés mértékét támadta. A másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.89/2022/22. számú átiratát a cselekmény minősítésével kapcsolatos ügyészi álláspont módosításának tekintette, a másodfokú eljárásban ugyanis nincs lehetőség sem a korlátozott körben bejelentett fellebbezés kiterjesztésére, sem a vád módosítására [Be. 584. §. (3) bekezdés b) pont, 538. § (4) bekezdés]. Így a jelezett átirathoz önmagában nem fűződött a felülbírálat körét befolyásoló joghatás. Ugyanakkor annak nincs eljárási korlátja, hogy az ügyészség a büntetés súlyosítását célzó fellebbezése mellett a minősítéssel kapcsolatos álláspontját megváltoztassa, és ehhez fűződő jogi érveit megismertesse a minősítés helyességének mindenkor vizsgálatára köteles másodfokú bírósággal.

[25] A védelmi fellebbezésekben a „teljes körű” jogorvoslatra tett utalás tartalma a perrend szabályai alapján határozható meg. Bár a fellebbezőnek meg kell jelölnie, hogy azt, az ítélet mely rendelkezése vagy az indokolás mely része ellen terjeszti elő, ha ez nem tisztázott, a fellebbezést az ítélet valamennyi rendelkezése ellen bejelentettnek kell tekinteni [Be. 584. (2) és (4) bekezdés].

[26] Jelen ügyben a másodfokú felülbírálat terjedelme a fentiek miatt teljeskörű volt.

[27] A felülbírálat meghatározott rendben történik. Ezt kísérik azonos rendben a másodfokú bíróság szükséges korrekciós kötelezettségei.

[28] Első lépés az eljárási szabályok ezen belül is a mérlegelést nem tűrően hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabályok megtartásának az ellenőrzése. Ezt követi a további eljárási szabályok érvényesülésének a vizsgálata. Az ítéltábla ez utóbbi körében ellenőrzi az indokolási kötelezettség alapvető, a megalapozottság vizsgálatát lehetővé tevő szabályainak a teljesítését is [Be. 561. (3) bekezdés d) pont]. A relatív hatályú eljárási szabályok esetleges sérelmét – a lehetőség függvényében – a másodfokú eljárásban orvosolni kell, a lehetőség hiányában pedig arról kell állást foglalni, hogy ez jelentős hatással volt-e egyes, a törvényben meghatározott kérdések elbírálására [Be. 609. § (1) bekezdés].

[29] Második lépés az elsőfokú ítélet megalapozottságának a vizsgálata, ami magában foglalja a tényállás felderítettségének, a megállapított tények hiánytalanságának, az elfogadott

bizonyítékok iratszerűségének, illetve a tényből tényre vont következtetések helyes voltának az ellenőrzését. Ehhez kapcsolódik a ténybeli indokolás helyességének az ellenőrzése. A teljes megalapozatlanság szükségszerűen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezi [Be. 592. § (1) bekezdés, 610. §]. Amennyiben az elsőfokú bíróság ítélete részleges megalapozatlanságban szenved, a másodfokú bíróság azt kiküszöböli, ha ennek során eltérő tényt állapít meg, az ezzel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti [Be. 592. § (2) bekezdés, 593. § (1) és (2) bekezdés]. A részleges megalapozatlansággal nem érintett körben a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra (tényekre) alapítja, az ilyen formán támadhatatlan tények alapjául szolgáló bizonyítékok elsőfokú bíróságétól eltérő értékelésére nincs lehetőség [Be. 591. § (1) bekezdés 593. § (2) bekezdés].

[30] Befejező lépések a bűnösségre vont elsőfokú bírói döntés, a minősítés, és a jogkövetkezmények törvényességének a felülbírálata, amely magában foglalja az erre vonatkozó indokolás helyes voltának az ellenőrzését is. E vizsgálati körben a jogszabály helytelen alkalmazásának a következményei korlátozás nélkül orvosolhatók a rendelkezés megváltoztatásával.

[31] Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat túlnyomórészt megtartotta.

[32] Olyan eljárási szabály nem sérült, amely az elsőfokú ítélet feltétel nélküli hatályon kívül helyezését vonná maga után.

[33] A törvényszék a további perrendi szabályokat is alapvetően megtartotta.

[34] Megfelelt az eljárási szabályoknak, hogy az előkészítő ülésen az ügyet azonnal tárgyalásra tűzte ki és annak a megtartását meg is kezdte [Be. 508. § a) pont].

[35] A bizonyítási eljárás a vonatkozó eljárásrend maradéktalan megtartásával zajlott. E körben szabályosan történt meg a tárgyaláson, a vallomástételt hozzátartozóként megtagadó tanú2 tanú nyomozati vallomásának és az1. számú tanú vallomásának az ismertetése is [Be. 527. § (1) bekezdés b) pont, (2) bekezdés b) pont].

[36] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a tényállás megalapozottságának a vizsgálhatóságát lehetővé tevő módon teljesítette. Megjelölte azokat a bizonyítékokat, amelyekre a döntését alapozta, illetve amelyeket hitelesként fogadott el, ez által lehetővé vált e bizonyítékok iratszerűségének a vizsgálata, illetve a ténybeli következtetések alapjául szolgáló tények ellenőrzése.

[37] A perrendi szabályok kisebb fokú – vélhetően jegyzőkönyv szerkesztési hibára visszavezethető – megsértését jelenti, hogy a jegyzőkönyv az ítélettel szembeni jogorvoslattal kapcsolatos kioktatás körében – noha nem volt ilyen – a vádlotti beismerő nyilatkozat végzéssel történő elfogadása esetén irányadó, korlátozott körű jogorvoslatot biztosító figyelmeztetést is tartalmazza [Be. 580. § (2) bekezdés], illetve, hogy a sértett az „ítélet tudomásul vételéről” nyilatkozott, noha jogorvoslati joga, csak a bűnjelekről történő

rendelkezés őt érintő része tekintetében volt [Be. 581. § g) pont] (/59. tárgyalási jegyzőkönyv 27. oldal). Az eltérések orvoslást nem igényelnek, mert jogorvoslati korlátozás ténylegesen nem érvényesült, a sértett, mint vagyoni érdekelt pedig jogorvoslattal nem élt.

[38] A törvényszék ítélete túlnyomórészt megalapozott.

[39] Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes egészében felderítette. Az ítéleti tényállás a büntetőjogilag releváns tényeket csaknem hiánytalanul tartalmazza. A rögzített tényállás a büntetőjogi fő kérdéseket megalapozó tények tekintetében megfelel az iratok tartalmának. A levont ténybeli következtetések helyesek.

[40] Mindemelett az elsőfokú ítélet kisebb, a részleges megalapozatlanság körébe tartozó hibában szenved, mert a tényállás részben hiányos és néhány ponton nem felel meg a bizonyítást érintő iratok tartalmának sem [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont].

[41] A részleges megalapozatlanság hibái a másodfokú eljárásban a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhetők voltak [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont].

[42] Ennek megfelelően a másodfokú bíróság:

[43] – Az elsőfokú ítélet 2. oldal 5. bekezdés utolsó mondatának a végére – a vádlott nyomozati iratok között elfekvő erkölcsi bizonyítványa alapján – a következő tagmondatot illeszti: „a megalapozott gyanú közlésének időpontja: 2020. szeptember 11.

[44] Az elsőfokú ítélet 2. oldal 4. bekezdés utolsó mondatát – mint túlnyomórészt irreleváns és bizonyítottan nem tekintett információkat pontatlan kifejezésekkel tartalmazót – mellőzi. Helyette – az igazságügyi elmeorvoszakértői lelet és vélemény, valamint a vádlott által bírói szakban csatolt orvosi dokumentumok alapján (nyomozati iratok 601. oldal) és az ítélet más részén rögzített tartalmak (elsőfokú ítélet 9. oldal 2-5 bekezdés) tényállásba utalásával – a következő két mondatot illeszti: „A vádlott a cselekmény elkövetésekor nem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely képtelenné tette vagy korlátozta őt abban, hogy cselekménye társadalomra veszélyes következményeit felismerje, vagy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Beszámítási képességét a „pánikbetegségként” jelzett aktuális állapota sem befolyásolta.” A ténymegállapítás a vádlott büntethetősége szempontjából – aktuális tudatállapotával kapcsolatos tényközlésére is tekintettel – releváns.

[45] - Az elsőfokú ítélet 2. oldal 7. bekezdésében – a kamerafelvétel képi bizonyítéka (nyomozati iratok 93. oldal), a sértett vallomása (nyomozati iratok 360. oldal) alapján – a vádlott által elfoglalt helyet a menetiránnyal megegyező jobb oldalon lévő négyes ülésre, és vádlott sértetthez képest elfoglalt pozícióját ugyancsak a jobb oldalra javítja. Az elsőfokú ítéletben a vádlotti pozíció megjelölése a képi bizonyítékok tartalmával ellentétes.

[46] - Az elsőfokú ítélet 2. oldal 6. illetve 7. bekezdésének a végére – a sértett vallomása, a képi bizonyítékok és a keletkezett orvosi dokumentációban rögzített adatok alapján (nyomozati iratok 345., 361. 444. oldal) – a következő mondatokat illeszti:

A 6. bekezdés végére: „A sértett ekkor 64 éves, 180 cm magas, mintegy 80 kg tömegű, átlagos testfelépítésű személy volt”.

A 7. bekezdés végére: „A vádlott ekkor 40 éves, mintegy 170 centiméter magas, zömök, erős testalkatú személy volt”.

A bántalmazó és a bántalmazott fizikai jellemzőinek megállapítása, mind az elkövetői tudattartalom értékelése, mind a büntetéskiszabás szempontjából jelentős körülmény.

[47] – Az elsőfokú ítélet 2 oldal 9. bekezdésében kezdődő és a 3. oldal 1. bekezdésében folytatódó tényállásrészről – az orvosszakértői vélemény és a vádlott vallomása alapján (nyomozati iratok 309. oldal) – sértett fejét ért ütések és a test jobb oldalát ért rúgás tekintetében az erőnagyságokra tett megállapításokat mellőzi, ugyanakkor megállapítja azt, hogy az ütések, öklütések voltak. A 3. mondat végére a következő tagmondatot illeszti. „a fejét ért erőbehatások közül egy közepes mértékű volt, amely sérülést okozott”. A javított tényállásrész a következő: „...az ülő helyzetben lévő sértett fölé állva két alkalommal ököllel megütötte a sértett fejét. A sértett továbbra is ülő helyzetben maradt, a vádlott próbálta a sértett kezét hátra csavarni, aki ennek ellenállt. A vádlott ezután a jobb kezével még 7-8 alkalommal ököllel megütötte a sértett fejét úgy, hogy közben bal kezével a sértett nyakát, vállát, illetve a fejét tartotta, a fejét ért erőbehatások közül egy közepes mértékű volt, amely sérülést okozott. A vádlott egy alkalommal meg is rúgta a továbbra is ülő helyzetben lévő sértett jobb oldalát”. A korrekció indokait alább részletesen fejti ki a másodfokú bíróság.

[48] – Az elsőfokú ítélet 4. oldal második bekezdését – mint nem a tényállásba tartozót, ugyanakkor, mint a jogi indokolásban is, már megfelelő helyen szereplőt mellőzi.

[49] - Az elsőfokú ítélet 7. oldal 3. bekezdésének 3-4 mondatát mellőzi, mert az a bizonyítékok számbavétele körében nem bizonyítási tartalmakat hordoz, a bíróság véleményét fogalmazza meg az adott ügy szempontjából nem releváns tényekre nézve.

[50] Az elsőfokú ítélet 2. oldal 9. bekezdésében kezdődő és a 3. oldal 1. bekezdésében folytatódó tényállásrész tekintetében a tényállás javítása a következők miatt volt szükséges.

[51] Az alkalmazott erő nagyságának és az erőhatás mértékének a megállapítása orvosszakértői kompetenciakörbe tartozó szakkérdés, amelyet objektív alapon, a létrejött sérülés jellegzetességei és annak mechanizmusa ismeretében állapít meg a szakértő. Az erőhatás szakértői megítélése – hasonlóan a gyógytartamhoz – eltérhet a köznapi életben megjelenő megítéléstől, amely szinte minden esetben szükségszerűen nélkülözi az objektív, mérhető jelleget. Ezért az erre vonatkozó szakértői állásfoglalás nélkül az erőhatás nagyságát önmagában a látott kép alapján a bíróság megalapozottan nem állapíthatja meg. E tekintetben a nyomozóhatóság képelemzésére sem tekinthető hiteles bizonyítéknak.

[52] Az orvosszakértő a videofelvételek megtekintése – ez alapozta meg a mechanizmus pontos ismeretét – és a sértett fején rögzített sérülés orvosszakértői leírása és képi megjelenítése alapján – ez alapján véleményezte a sérülés helyén ható erő nagyságát – azt a véleményt adta, hogy: „A homlok sérülését ökölcsapás okozhatta közepes erőhatással”. További erőnagyságra a szakértő nem tett megállapítást sem az ütések, sem a rúgás tekintetében. Ugyanakkor jelezte, hogy a további erőbehatások ugyancsak direkt, tompa, ökölcsapástól származóak voltak (nyomozati iratok 309.).

[53] Az elsőfokú bíróság az orvosszakértői véleményt teljes terjedelmében elfogadta. Ezért a másodfokú bíróság a tényállást a szakvéleménynek megfelelő tartalomra javította, amely a konkrét cselekmény tárgyi súlyának a megítélése szempontjából jelentős.

[54] A másodfokú bíróság az ügyészi átirattól eltérően nem látott okot a vádmódosítással kapcsolatos tartalmak javítására, mert az elsőfokú ítélet annak tényét és tartalmát feltüntette (elsőfokú ítélet 2. oldal 1-2. bekezdés). Úgyszintén nem látott okot a maradandó fogyatékoság bekövetkezési valószínűségének a tényállási pontosítására, mert az élet kioltásának a reális esélye mellett a maradandó fogyatékoság bekövetkezésének a realitása súlytalan. E két körülmény tekintetében a bíróság az indítványozott tényállás korrekció elvégzését mellőzte.

[55] A tényállás fenti helyesbítéseivel a másodfokú bíróság a tényállást megalapozottnak és eljárásában irányadónak tekintette (Be.593. § (3) bekezdés).

[56] A törvényszék a bizonyítékokat részletesen és logikai hibától mentesen mérlegelte.

[57] A tényállás helyesbítések nem érintették a bizonyítékok hitelességével kapcsolatos elsőbírői értékelést. Ezért a bizonyítékok elsőfokú értékelésének az eredménye irányadó a másodfokú bíróság számára is.

[58] A másodfokú bíróság emellett is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját az egyes bizonyítandó tényekre vonatkozó bizonyítékok hitelességével kapcsolatban.

[59] A törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a cselekmény külvilágban megjelenő látható történéseit hiteles, objektív és teljes körben informatív bizonyíték, a villamos belső terében készült kamerafelvételek igazolják (elsőfokú ítélet 7. oldal 4. bekezdés). Azonosan, objektív alapon, szakértő bevonásával voltak megállapíthatók a sértett sérülései és az azt létrehozó mechanizmusok is (elsőfokú ítélet 10. oldal 6. bekezdés).

[60] Ebből következően, amennyiben az adott tényre valamely vallomás eltérő tényállást tartalmaz, a vallomástartalmak elvetése okszerű. E tények körébe tartozik a sértett és a vádlott

között tettelegességet megelőző szóváltás és a sértetti tevékenység ténye, a sértettet nyakának a megsebzése és a sértetti segítségkérés időbeli viszonya és a nyak megsebzésének a mechanizmusa is.

[61] Az elsőfokú bíróság irathűen bemutatta, hogy a kamerafelvétel tanúsága szerint a vádlott szűrő mozdulatot tett a sértett nyakának – helyesen – a bal oldala irányába (elsőfokú ítélet 10. oldal 4. bekezdés). A megalapozott megállapítás irányadó a másodfokú eljárásban. A megállapítás alapjául szolgáló bizonyíték hitelességével és bizonyító erejével kapcsolatban új tény, körülmény, ésszerű kétely nem merült fel, így a kamerafelvétel hitelessége nem vitatható a másodfokú eljárásban.

[62] Mindemellett a vádlott másodfokú eljárásban megismételt védekezése miatt az ítéltábla is kiemeli, hogy a kamerafelvétel mint objektív bizonyíték cáfolja a vádlottnak azt a ténybeli védekezést, hogy a kést lefogott pengével csupán odatartotta a sértett nyakához és a sértett saját elmozdulása okozta a nyaki sérülést. A vádlott a sértett nyakához a késsel dinamikus egyenes mozdulattal közelített, vagyis szúrt (videófelvétel: 16. perc 25-26 másodperc), A sértett a szúrás pillanatában nem mozdult el (videófelvétel: 16. perc 25-26 másodperc), melyet jelentős mértékben biztosított az is, hogy a vádlott a sértett nyakát megfogta, vagyis fix helyzetben tartotta (nyomozati iratok 113. oldal 1. és 115. oldal 2. számú fényképfelvétel). A vádlott késének pengéje nem volt lefogva (nyomozati iratok 117. oldal 2. számú fényképfelvétel).

[63] Ezért az elsőfokú bíróság által e vonatkozásban megállapított tényállás további mérlegelést nem igényelt. Az, mindenben megfelel az objektív bizonyítékok tartalmának.

[64] A képi formában objektív módon nem rekonstruálható további, külvilágban megjelenő tények – elsődlegesen az elhangzott kijelentések – megállapítása, már a bizonyítékok egyenkénti és összevető értékelésével történhetett.

[65] Az így rögzített tényállási elemek közül a nyakat ért szúrás verbális előzményei gyakorolnak hatást az ügy jogi megítélésére.

[66] A törvényszék a sértett, a vádlott e tekintetben elfogadott és a vádlott felesége által közvetett módon megerősített tanúvallomása alapján állapította meg, hogy a sértett közölte a vádlottal, hogy a rendőrség kihívását kérte, illetve, hogy a vádlott erre adott válaszában a bántalmazás okát megjelölte: „nem fogok verésért börtönbe menni”, illetve a sértett halálát is előre vetítette: „inkább meghalsz” (elsőfokú ítélet 3. oldal 4. bekezdés).

[67] A mérlegelés eredményének hibátlan volta tekintetében a különböző eljárási pozíciójú személyek által szolgáltatott azonos tartalmú bizonyítékok nem hagynak kétséget.

[68] Az ítéleti tényállás személyi és történeti részében rögzített ténymegállapítások nem kizárólag fizikai jellegű külső történések, de ún. belső történések, tudati tények is lehetnek

(BH2005. 167.). A terhelt cselekményre indító motívuma ténykérdés (BH2021.330). Mint ténymegállapítás, megalapozottsága esetén az elsőfokú ítélet támadhatatlan része.

[69] Megállapítása a bizonyítékok mérlegelésével, és (szinte) minden esetben közvetett módon, vagyis tényből tényre vont következtetéssel történik. Az elkövető tudatának tartalma akarati viszonyulás ahhoz, amit tesz (nem tesz), illetve e magatartás tényleges vagy reálisan lehetséges eredményéhez. „Ez a viszonyulás az elkövetőn belüli, külvilágtól elzárt. Ezért az elkövetési magatartásról (eredményről) való, tudatban előzetesen, illetve egyidejűleg meglévő képzet mindig csak valamely, külvilágban megjelenő, illetve fizikai mérhető tényből következtetéssel ragadható meg” (BH2021. 35. [90]). Az így vont következtetés vitatható, ez csak akkor esik el, amennyiben a szűkebb értelemben vett tényállásba tartozó külső, a külvilágban megjelenő tényekből, életbeli jelenségekből a belső tények valóban következnek (BH2018. 239. [38] bekezdés, Kúria Bfv.II.1256/2015/5.).

[70] E tudattartalom ténybeli megállapítását azonban határozottan el kell különíteni a bíró ítélezési tevékenységének másik alapvető területétől, a megállapított tények jogi értékelésétől: a büntetőjogi felelősség kérdésében történő döntéstől, a cselekmény minősítésétől és a büntetés kiszabásától. Míg ugyanis az előbbi esetben a különböző tartalmú bizonyítékok egybevetésére, megszerzésük törvényességének vizsgálatára, valóságtartalmuknak, bizonyító erejüknek a logika szabályai szerinti mérlegelésére, ennek eredményeként tények megállapítására kerül sor, addig a jogi értékelés a valónak már elfogadott fizikai és tudati tényeknek a jogi normával történő egybevetése, a törvény szövegének való megfeleltetése. (BH2005. 167.).

[71] Jelen esetben a tudati tényekre az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a vádlott a maszk használat módjával kapcsolatos „szóváltás miatti dühében” bántalmazta ütésekkel és rúgással a sértettet (elsőfokú ítélet 2. oldal 9. bekezdés). Ezt a vádlott maga is így adta elő. A motívummal kapcsolatos ítéleti ténymegállapítás teljes összhangban áll az esemény lefolyásával és a vádlott megismerhető aktuális indulatkezelési problémáival.

[72] Az elsőfokú bíróság azt is tényként állapította meg, hogy a nyaki szúrás azért történt, mert a vádlott „felháborodott” azon, hogy a sértett „kihívta a rendőrséget” (elsőfokú ítélet 3. oldal 4. bekezdés). E motívum pedig nem más, mint a rendőrség értesítésével járó, fenyegető hátrány miatt kialakult haragos indulat, ami a nyak megszúrásával megtorlásba fordult. A szúrás motívuma tekintetében okszerű következtetési alap, a sértett megelőző bántalmazásának a motívuma, a szúrást megelőző párbeszéd tartalma, azt követően a villamosvezetővel szembeni fellépés eredményeként lehetővé váló helyszínelhagyás ténye, az elfogást megkönnyítő személyes külső jegyek megváltoztatására való törekvés.

[73] A bíróság a ténybeli következtetését a bizonyítékok hitelességével kapcsolatos álláspontjának megfelelő logikai tartalommal vonta le.

[74] A törvényszék okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére.

[75] A vádlott cselekménye tényállásszerű, esetében büntethetőségi akadály nem merült fel.

[76] A tényállás az elfogadott elmeorvosszakértői vélemény alapján tartalmazza azt is, hogy a vádlott beszámítási képességét az általa „pánikbetegséggént” jellemzett tudati állapot sem befolyásolta.

[77] A joggyakorlatban közismert az a tény, hogy az ijedtség létrehozhat tudatbeszűkült állapotot. Ez azonban csak akkor befolyásolhatja a felelősség körét, ha az kóros alapú, ezt azonban az elmeorvosszakértői vélemény kizárta, illetve, ha társadalmilag méltányolható okból fakad, ez azonban szintén nem állapítható meg, ha az ijedtség oka, a korábban megvalósított bűncselekmény követő felelősségre vonástól való félelem.

[78] A bántalmazás során fennálló vádlotti szándék és annak intenzitása – ti. a vádlott kívánta-e bántalmazással járó, illetve reálisan járó eredményt, vagy azt nem célozta, de belenyugodott a bekövetkezésébe – már a jogi értékelés körébe tartozó körülmény. Egyéb tudati viszonyulás nem vizsgálendő, mivel a bíróság elvetette a nyaki sérülés véletlennek betudható létrejöttét. Az értékelés a megállapított tények alapján, a joggyakorlatban irányadó szempontrendszer szerint történik.

[79] E vonatkozásban a törvényszék igen alaposan elemezte és figyelembe vette azokat a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban (BJE) felsorolt alanyi és tárgyi tényeket és körülményeket, amelyeket a bántalmazó elkövetéskori tudattartalmának a megállapításakor a jogalkalmazónak értékelni kell. Így az elkövetés motívumát, a vádlott személyiségjegyeit, az elkövetés eszközét, az elkövetés körülményeit és módját, az elkövető kijelentéseit, a vádlott cselekmény utáni magatartását. Az elsőfokú ítéletben e tekintetben írtak mindenben helytállóak.

[80] Ezért az élet kioltását megkísérlő vádlotti magatartás szándékosként történt értékelése is törvényes.

[81] Az elsőfokú bíróságnak a cselekmény értékelésére vonatkozó jogi álláspota azonban két körülmény tekintetében helyesbítésre, illetve kiegészítésre szorult.

[82] Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlott az élet elleni cselekmény kísérletét eshetőleges szándékkal követte el, „bár nem kívánta a sértett halálát, a következményeibe belenyugodott” (elsőfokú ítélet 13. oldal 5. bekezdés). A szándék intenzitására tett elsőbírői megállapítás azonban téves. A Kúria és korábban a Legfelsőbb bíróság számos eset elemzésénél rámutatott arra, hogy a nyaki szúrás, metszés esetén általában arra kell következtetni, hogy az elkövető kívánta a sértett halálát. A célzat megállapítható, ha a nyakat ért sérülés a közepes erőbehatás ellenére nem járt halálos eredménnyel, annak elmaradása azonban kizárólag a véletlenül múlt, hiszen a sértett is dulakodott a terhelttel, így mozgásban volt. A sebzés helyén néhány milliméteres eltérés

elégendő lett volna a felszín alatti jelentős érkepletek sérüléséhez, és a sértett elháríthatatlan elvérzéséhez (EBH2001. 513.) (Továbbá: BH2005. 166., EBH2001. 513., EBH2008. 1756., BH2006.72.).

[83] Az ismertetett szempontoknak jelen esett körülményei megfelelnek. Erre tekintettel a vádlott cselekménye kapcsán is azt kell megállapítani, hogy a vádlott a halálos eredményt kívánta, cselekményét a Btk. 7. § I. fordulata szerinti egyenes szándékkal, célzatosan követte el.

[84] A vádlott magatartásának a büntetőjogi értékelése sem teljes.

[85] Az erre vonatkozó ténymegállapítás ellenére az elsőfokú bíróság nem ismerte fel, hogy az élet kioltására indító szándék, társadalmilag elítélendő okra visszavezethető bosszúból fakadt. Az indulatot az táplálta, hogy a sértett az elszenvedett sérelem miatt a bűnüldöző szervekhez kívánt fordulni, továbbá a korábbi bűncselekménye miatti felelősségre vonás alól kívánt kibújni. Ez pedig az cselekményt minősített megítélésüvé tevő un. „aljas indok”.

[86] Aljas indokból vagy célból történő elkövetésen az erkölcsileg elvetendő motívumból fakadó vagy ilyen célból megvalósított cselekményeket kell érteni. Az aljas indokból elkövetétként történő minősítés szempontjából azt a külső hatást kell vizsgálni, amely a motívumot életre hívta. Ennek mibenléte és jellege határozza meg, hogy a társadalom erkölcsi felfogásával összhangban az elkövetőben keletkezett indulat a súlyosabb minősítés megállapítását eredményezheti-e (BH 1994. 120.). Ebből következően a bosszú megítélése is attól függ, hogy milyen ok váltja ki az elkövetőben a keletkezett indulatot.

[87] Az ítélezési gyakorlat szerint az erkölcsileg elvetendő motívumok körébe tartozik, ha az elkövető más bűncselekmény megvalósítása, avagy már véghez vitt más bűncselekmény leplezése, nyomainak eltüntetése vagy a felelősségre vonás elkerülése végett követi el az ölési cselekményt (3/2013. BJE. II. 3.). Egyértelmű annak a társadalmi megítélése, hogy elidegeníthetetlen érdek fűződik ahhoz, hogy a sértett az őt ért sérelem miatt a bűnüldöző szervekhez fordulhasson. Ebből következően nem csak nem méltányolható, hanem súlyosan elítélendő az, ha ebben a sértettet megakadályozzák, vagy e miatt állnak bosszút. A joggyakorlat szerint aljas indokból megvalósított a cselekmény, ha az elkövető az ölési cselekményt a felelősségre vonás elkerülése végett valósítja meg (BH2003. 141., BH. 2013. 58., más cselekmény kapcsán: EBH 2018. B.37., 2016. 237.), ha az elkövető azért bántalmazza a sértettet, mert őt korábban feljelentette (BH 1981. 178.), ha az elkövető azért hoz létre a sérülés veszélyével járó helyzetet, hogy ezzel a rendőri intézkedést megghiúsítsa (BH1995. 385.).

[88] Jelen esetben a vádlott azért bántalmazta a sértettet, mert az általa elkövetett bűncselekmény miatt rendőri intézkedést kért, melynek következményei elől menekülni kívánt. Ez a motívum mind tartalmában, mind konkrét megvalósulásában megfelel a fenti joggyakorlatnak, így a minősítő körülmény megállapítása nem volt mellőzhető.

[89] Az ítéltábla a cselekmény minősítését megváltoztatta, a vádlott bűnös cselekményét aljas indokból elkövetett emberölés büntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont] minősítette.

[90] A minősítés körében célszerű utalni arra is, hogy a vádlott cselekménye két, egymástól időben elváló, a testi épséget, illetve az életet különböző büntetőjogi értékelés alá eső mértékben támadó mozzanatból áll, ahol a súlyosabb megítélésű második mozzanat elnyeli (konszumálja) az enyhébb megítélésű azonos jogtárgyat sértő első mozzanatot így azzal bűncselekményi egységet alkot. Ezért a fej többszöri megütése és a test megrúgása önálló értékelést nem nyert.)

[91] A büntetéskiszabás során számításba jövő körülményeket a törvényszék alapvetően helyes tartalommal és súllyal értékelte. Az ítéltábla csak néhány tényező kapcsán látta szükségesnek az ettől történő eltérést.

[92] Így nem tekinthető, a vádlott betegségeiben megnyilvánuló enyhítő körülmény súlyát csökkentő körülménynek, hogy a vádlott nem tett annak érdekében, hogy a betegsége javuljon. A gyógyítás vagy annak elvetése az egyén számon nem kérhető saját döntése. Nem bizonyított, hogy a vádlott rögzített – a jogkövetkezmények elviselését nyilvánvalóan megnehezítő – szervi betegségei (szívnagyobbodás, magas vérnyomás, reflux) illegális szerhasználattal állnak összefüggésben.

[93] Mellőzni kell a súlyosító körülmények sorából, hogy a vádlott nem adott esélyt a sértettnek a menekülésre, ez a körülmény ugyanis a cselekmény célzatos jellegének a megállapításánál már értékelést nyert, újbóli figyelembevétele a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

[94] A másodfokú bíróság nem látta elfogadhatónak az ügyészi indítványban szereplő néhány további büntetéskiszabást érintő érvelést sem. Így nem csökkenti a négy gyermek neveléséhez fűződő enyhítő hatás súlyát, hogy ez nem tartotta vissza a vádlottat az elkövetéstől, mert az enyhítést a gyermekek tartáshoz fűződő érdeke indokolja, ami független a vádlotti jogkövetési szándéktól. Nem vehető figyelembe, hogy a vádlott a sértettet magára hagyta, sorsával szemben közömbös volt ezt ugyanis egyrésztől a bíróság a szándék körében már értékelte, másrésztől szándékos sérelem okozás esetén pedig nem várható el a segítségnyújtás.

[95] A megváltozott minősítés a bűncselekmény súlyosabb büntetőjogi megítélését is eredményezi, melynek büntetési tétele tíz évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés. Ez a körülmény teszi indokoltá a büntetés mértékének a felemelését.

[96] A büntetési tételnél enyhébb büntetés szabható ki, ha annak legkisebb mértéke a büntetés kiszabásának elveire figyelemmel túl szigorú lenne [Btk. 82. § (1) bekezdés].

[97] Ha a büntetési tétel alsó határa tízévi szabadságvesztés, helyett legkevesebb ötévi szabadságvesztés szabható ki [Btk. 82. § (2) bekezdés a) pont]. Kísérlet esetében, pedig a büntetési mérték alsó határa tovább enyhíthető, ez esetben legkevesebb két évi szabadságvesztést kell kiszabni [Btk. 82. § (4) bekezdés]. A kísérlet ilyen megítélését a cselekmény valós következményeinek a súlya indokolhatja.

[98] Jelen esetben az a körülmény, hogy a vádlott négy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik jelentős súllyal jön számításba. Ez egészül ki azzal, hogy a sértettnél a cselekmény eredményeként tényleges életveszély sem alakult ki (nyomozati iratok 310. oldal). A sértett elfogadta a vádlott bocsánatkérését. A vádlott megbánása valós volt, ami független attól, hogy a büntetőjogi minősítésnek megfelelő cselekményben bűnösnek érezte-e magát. A felsorolt körülmények együttes hatása – a büntetőeljárás hatálya alatt történt súlyosító hatású körülmény mellett is – indokoltá teszi a különös részi büntetési tételkeret alsó határánál enyhébb szabadságvesztés kiszabását.

[99] A másodfokú bíróság a szabadságvesztés mértékét a törvényi minimumot el nem érő mértékűre kilenc évre, a közügyektől eltiltást ezzel arányosan ugyancsak kilenc évre súlyosította.

[100] A vádlott cselekményének súlyosabb minősítése, illetve egy anyagi jogi szabály figyelmen kívül hagyása az ítélet további rendelkezéseinek a megváltoztatását is szükségessé tette.

[101] A szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, ha a háromévi vagy ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést emberölés súlyosabban minősülő esete miatt szabták ki [Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpont]. Enyhébb fokozat alkalmazását megalapozó körülményt a másodfokú bíróság nem észlelt. A másodfokú bíróság a végrehajtási fokozatot a törvény általánosan irányadó rendelkezése alapján határozta meg.

[102] Az elsőfokú bíróság a vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás alkalmazására tévesen látott lehetőséget. Nem észlelte, hogy a 2020. évi CVIII. törvény 3. § (1) bekezdése, 2020. november 5. napjától módosította a feltételes szabadság kizártságát megalapozó körülmények körét. A módosítás értelmében nem bocsátható feltételes szabadságra az sem, akit tettesként ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre többek között emberölés [160. § (1) és (2) bekezdés] miatt [Btk. 38. § (4) e) pont eb) alpont]. A rendelkezés az emberölés alap, és minősített esetére egyaránt vonatkozik, tettesi elkövetés esetén, függetlenül a cselekmény kísérleti vagy befejezett stádiumától. A jelzett esetben a bíróság a feltételes szabadságra bocsátás kizárásának kimondásától méltányosság okából sem térhet el.

[103] A vádlott a cselekményt a módosítás hatályba lépése után, 2020. november 12. napján követte el. Ezért esetében a rendelkezést a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet e vonatkozású megváltoztatásával alkalmazni kellett.

[104] A vádlott az eljárás alatt kényszerintézkedések hatálya alatt állt. A kiszabott szabadságvesztésbe be kell számítani az előzetes fogvatartás és az olyan bűnügyi felügyelet teljes idejét, amelynek során a bíróság a terhelt számára előírta, hogy lakást, egyéb helyiséget, intézményt, vagy ahhoz tartozó bekerített helyet engedély nélkül nem hagyhat el. Az előzetes fogvatartás egy nap szabadságvesztésnek felel meg, a beszámítható bűnügyi felügyelet mértéke a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik. A törvényszék a börtönben végrehajtani rendelt szabadságvesztésre tekintettel, a beszámítás mértékét törvényesen határozta meg, ugyanakkor a végrehajtási fokozat megváltoztatás folytán a beszámítás mértéke is megváltozott. Egy napi szabadságvesztésnek fegyház fokozat esetén öt nap bűnügyi felügyelet felel meg [Btk. 92. § (3) bekezdés a) pont].

[105] A másodfokú bíróság ennek megfelelően változtatta meg a bűnügyi felügyelet beszámításnál figyelembe vehető napok számát.

[106] A másodfokú bíróság pontosította a bűnjelekről szóló rendelkezést a kezelési hely feltüntetésével.

[107] A bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés helyes, a költség mértéke pontos.

[108] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fent részletezett körben és indokok alapján megváltoztatta [Be. 606. § (1) bekezdés]. Az ilyen módon nem érintett rendelkezések tekintetében helybenhagyta [Be. 605. § (1) bekezdés].

[109] Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a letartóztatásban, illetve a – lakás engedély nélküli elhagyását tilalmazó – bűnügyi felügyeletben töltött időt, a fent részletezett tartalom szerint ugyancsak beszámította [Btk. 92. § (1), (2) bekezdés (3) bekezdés a) pont].

[110] A másodfokú bíróság ítéletével szemben, mivel az nem ellentétes az elsőfokú bíróság ítéletével, a törvény nem biztosít további jogorvoslati lehetőséget [Be. 615. §].

Budapest, 2022. szeptember hó 21. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Ágnes Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.399/2021/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 16.Bf.183/2022/16. számú ítéletében írt változtatásokkal 2022. szeptember 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év szeptember hó 21. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke